

Νεανικά Σαλπίσματα

Διμηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Καλή Ανάσταση !

Διαβάσαμε κάπου:

«Δεν κερδίζεις υπόληψη φορώντας πολυτελή ενδύματα, αλλά φορώντας ενδύματα καλών πράξεων.»

«Ανώφελη είναι η νηστεία, όταν περιορίζεται μόνο στις τροφές.»

Πατερικές Διδαχές
Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Περιεχόμενα τεύχους:

Η ευλογία του πόνου	1
Περί νηστείας	2
Απάνθρωπο μοντέλο ζωής	2
25ης Μαρτίου	3
Απομνημονεύματα	3
Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου	4
Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου Β'	4
Λύσε το σχοινί...	5
Ο βασιλιάς και τα σκυλιά	5
25 Μαρτίου 1821	6
Μπορώ να το κάνω αυτό	6

Ευλογημένα «γιατί»! Τα καθαγίασε ο Ίδιος ο Χριστός στο σταυρό: «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τί με έγκατέλιπες;». Θεέ μου, γιατί μου το έκανες αυτό; Τι σου έκανα; Δεν είμαι ο Υιός σου; Το ίδιο ακριβώς ερώτημα με το δικό μου και έμεινε και αυτό αναπάντητο. Έμεινε αναπάντητο στα φαινόμενα. Τα γεγονότα όμως φανέρωσαν την απάντηση.

Τέτοια πολλά «γιατί» βγήκαν και από το στόμα του πολυάθλου Ιώβ ή τη γραφίδα του τραυματισμένου Δαυίδ, δύο ανθρώπων που οι τραγικοί θάνατοι των παιδιών τους σφράγισαν το πέρασμά τους από την ιστορία και που μας παρουσιάζονται συχνά ως τα μοναδικά πρότυπα πίστης, εγκαρτέρησης και υπομονής.

Το ερώτημα αυτό το απευθύνουμε στο Θεό, το λέμε στον εαυτό μας, το επαναλαμβάνουμε στους ανθρώπους που νιώθουμε ότι ιδιαίτερα μας αγαπούν. Το λέμε κυρίως για να εκφράσουμε το μέσα μας, το λέμε όμως και προσδοκώντας το χάδι μιας απάντησης. Ποιος όμως μπορεί να δώσει μια απάντηση; Ακόμη κι αν την ξέρει, ποιος μπορεί να μας την πει;

Λέγει ο Μέγας Βασίλειος προς πενθούντα πατέρα ότι ο πόνος κάνει τον άνθρωπο τόσο ευαίσθητο, ώστε μοιάζει με το μάτι που δεν ανέχεται ούτε το φτερό. Και η πιο τρυφερή κίνηση αυξάνει τον πόνο του πονεμένου. Και η πιο διακριτική αναλογία δεν αντέχεται. Ο λόγος που εκφέρεται ως λογικό επιχείρημα ενοχλεί αβάσταχτα. Μόνο το δάκρυ, η κοινωνία της απορίας, η σιωπή, η εσωτερική προσευχή θα μπορούσαν να ανακουφίσουν τον πόνο, να φωτίσουν το σκοτάδι ή να γεννήσουν μια μικρή ελπίδα. Ο πόνος γεννά αλήθεια,

συμπόνια, κοινωνία.

Ο πόνος δεν ξυπνάει μόνο εμάς, αλλά γεννάει και την αγάπη στους γύρω μας. Προσπαθούν να μπουν στη θέση μας. Αγωνίζονται στον καιρό της ασφάλειάς τους να μοιραστούν τα πιο ανεπιθύμητα γι' αυτούς δικά μας αισθήματα. Και το κάνουν. Ο πόνος γεννά την υπομονή μας, ταυτόχρονα όμως γεννά και τον εξ' αγάπης σύνδεσμο με τους αδελφούς μας. Ο πόνος γεννά την αλήθεια. Η συμπόνια των άλλων τη φυτεύει στη δική μας καρδιά. Εκεί διακριτικά κρύβεται και η απάντηση.

Έτσι γεννιέται στην καρδιά η παρηγοριά, της οποίας η γλύκα και η ανακούφιση είναι πολύ εντονότερες ως εμπειρίες από το βάρος του πόνου. Η απάντηση γεννιέται μέσα μας.

Το μεγάλο λάθος είναι να περιμένουμε την απάντηση απ' έξω μας, από τους άλλους. Ποιος σοφός; Ποιος φιλόσοφος; Ποιος ασφαλισμένος στην ορθότητα των επιχειρημάτων του ιερέας γνωρίζει την απάντηση των τόσο προσωπικών μας «γιατί»; Η απάντηση μπορεί να ανιχνευθεί μόνο μέσα μας. Όχι στις ανάλογες δήθεν περιπτώσεις, ούτε σε βαρύγδουπα βιβλία, ούτε σε συνταγές παρηγοριάς και σοφίας. Η απάντηση δεν υπάρχει κάπου, δεν την ξέρει κάποιος. Η απάντηση γεννιέται μέσα μας. Η δική μας απάντηση είναι το δώρο του Θεού.

Ο πόνος μάς βγάζει από τα ανθρώπινα μέτρα

Τελικά αυτά τα «γιατί» δεν έχουν τις απαντήσεις που η φτώχεια και η αδυναμία μας περιμένει. Στη λογική αυτή συνήθως παραμένουν αναπάντητα. Γι' αυτό και ο Χριστός για

τον θάνατο δεν είπε παρά ελάχιστα. Απλά ο Ίδιος τον επέλεξε και πόνεσε όσο κανένας άλλος. Και όταν αναστήθηκε, το στόμα Του έβγαλε περισσότερη πνοή και λιγότερα λόγια. Δεν είπε τίποτε για τη ζωή και θάνατο -μόνο προφήτευσε το μαρτύριο του Πέτρου.

Ο πόνος δεν απαντιέται με επιχειρήματα. Ούτε η αδικία και ο θάνατος αντιμετωπίζονται με τη λογική. Τα προβλήματα αυτά λύνονται με το εμφύσημα και την πνοή που μόνο ο Θεός δίνει. Λύνονται με το Άγιο Πνεύμα. Ξεπερνιούνται με την ταπεινή αποδοχή του θελήματος του Θεού, που είναι τόσο αληθινό αλλά συνήθως και τόσο ακατανόητο.

Στο διάβα της, η δοκιμασία συνοδεύεται από το σφυροκόπημα των αναπάντητων ερωτημάτων. Κι εμείς, γαντζωμένοι στα «μήπως», στα «γιατί», στα «αν», συντηρούμε τις ελπίδες και αντέχουμε την επιβίωση σε αυτό τον κόσμο, προσδοκώντας κάτι σίγουρο ή κάτι σταθερό. Αυτό όμως συνήθως δεν εντοπίζεται στην προτεινόμενη από μας λύση, αλλά επικεντρώνεται στην απροσδόκητη, υπέρλογη θεϊκή παρηγοριά. Κάθε προσπάθεια αντικατάστασής της με ανθρώπινα υποκατάστατα αδικεί εμάς τους ίδιους. Κάθε περιορισμός στην ασφυκτική θηλιά των ορθολογιστικών απαντήσεων μας παγιδεύει βαθύτερα στο δράμα μας. Στον διάλογο με τον πόνο, την αδικία και το θάνατο είμαστε υποχρεωμένοι να βγούμε από τα ανθρώπινα μέτρα. Αυτή είναι όχι μόνο η έξοδος από τη δοκιμασία αλλά και η ευεργεσία της.

Μητροπολίτης Μεσογαίας κ. Λαυρεωτικής Νικόλαος, Άνθρωπος μεθόριος: Από τα αναπάντητα διλήμματα στα περάσματα της «άλλης λογικής», εκδ. «Εν πλω», σ. 27-33

Περί νηστείας

Μεγάλη Σαρακοστή: να μην ξεχάσω να προσπαθήσω γερά να εφαρμόσω όσο γίνεται τις εντολές Του Χριστού μου. Αυτές (όπως γράφει ο άγιος Γέροντας Σωφρόνιος του Essex) δεν είναι εντολές, αλλά αποκάλυψη του τρόπου ζωής Του Θεού (που είναι η αγάπη) και πρόσκληση για μίμηση αυτού του τρόπου. Και είναι δύο:

«Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εν όλη τη καρδιά σου και εν όλη τη ψυχή σου και εν όλη τη διανοία σου. αυτή εστί πρώτη και μεγάλη εντολή. δευτέρα δε ομοία αυτή· αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν» (κατά Ματθαίον, κεφ. 22, στίχ. 37-39).

Ο αθλητής, όταν προετοιμά-

ζεται για τους αγώνες, πρέπει να προσέχει τη διατροφή του. Συχνά πρέπει να στερείται πολλά και μάλιστα πράγματα που του αρέσουν. Και ο χριστιανός, που είναι κι αυτός αθλητής, προσέχει επίσης τη διατροφή του. Συχνά στερείται πολλά και μάλιστα πράγματα που του αρέσουν. Αυτό δε σημαίνει ότι είναι «κακό» να τρως ή ότι «το φαγητό είναι αμαρτία», ούτε ότι ο Θεός «μας τιμωρεί» επειδή απολαμβάνουμε κάτι νόστιμο.

Κατ' αρχάς, η ορθόδοξη νηστεία δεν είναι θέμα μόνο είδους αλλά και ποσότητας φαγητού. Όταν

δηλαδή τρώγω μέχρι σκασμού φαγητό που θεωρείται νηστίσιμο (πράγμα που κάνω κατά κανόνα), δε νηστεύω. Επίσης, αν νηστεύω το φαγητό, αλλά συγχρόνως αμαρτάνω με την καρδιά, τις πράξεις ή τις αισθήσεις μου, δε νηστεύω.

Τέλος, αν ακολουθώ νηστίσιμο διαιτολόγιο για λόγους αποτοξίνωσης και σωματικής υγείας, ενώ δεν αισθάνομαι ορθόδοξος χριστιανός αλλά πιστεύω «όλες τις θρησκείες» ή καμία, είμαι μάλλον σε λάθος δρόμο – παρόλο που ο Θεός κάθε λάθος δρόμο μπορεί να βρει τρόπο να τον κάνει σωστό δρόμο. Άνθρωποι απ' όλες αυτές τις περιπτώσεις μπορεί να σωθούν, ωστόσο αυτό που κάνουν δεν είναι ορθόδοξη νηστεία.

Απάνθρωπο μοντέλο ζωής ~ Κωνσταντίνος Γανωτής

Για τους νέους μας ξοδεύουμε πολλά χρήματα και κυρίως για τις σπουδές τους. Ξοδεύουμε περισσότερα για τις σπουδές και για την ψυχαγωγία τους παρά για την διατροφή τους. Νομίζουμε ότι με τις σπουδές τους θα εξασφαλίσουν την τροφή τους, με την ψυχαγωγία τους θ' αντέξουν τον κόπο των σπουδών τους. Όμως διαπιστώνουμε ύστερα με κατάπληξη ότι τα παιδιά μας ούτε ευτυχούν απ' το επάγγελμά τους, ούτε παρηγορημένα και ευτυχισμένα είναι με την ψυχαγωγία τους.

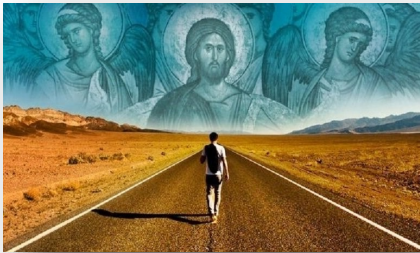
Κάνουν συχνά υστερικές εκδηλώσεις, για να πιστέψουν οι ίδιοι και να πείσουν τους άλλους ότι είναι ευτυχισμένοι. Κι όμως δεν είναι. Τι άλλο θέλουμε για να πειστούμε ότι το μοντέλο ζωής που διαλέξαμε, αγαπήσαμε και ακριβοπληρώσαμε, δεν μας ταιριάζει, είναι απάνθρωπο και μας αρρωσταίνει; Κι όμως εμείς το ανεχόμαστε, το γλυκοκοιτάζουμε, αλλά την ίδια ώρα μπροστά στα βαριά νοσηρά

αποτελέσματα στην υγεία και στις σχέσεις των παιδιών μας επιστρατεύουμε την υποκρισία μας και πολεμάμε να αποτρέψουμε τα παιδιά μας από την παράδοσή τους σ' αυτό και συνήθως βέβαια δεν πετυχαίνουμε τίποτα. Τελικά ελεγχόμαστε ως κοινωνία, που ζητάει να κρατήσει κάποια εξωτερικά σημάδια της προγονικής μας παράδοσης, με τα οποία όμως δεν μπορούμε να πείσουμε τα παιδιά μας. Κι από τη δική μας ραθυμία αφήνουμε αδύνατη τη νεολαία μας μπροστά στην πρόκληση του μηδενισμού και ενώ υποφέρουμε χωρίς αποτέλεσμα, δεν αποφασίζουμε να πάρουμε στα σοβαρά τη σωτηρία μας.

Δεν έχουμε καταλάβει ότι η αλλαγή που έγινε στον κόσμο είναι πολύ μεγάλη και ασήκωτη με το βάρος της. Η αποθέωση της στιγμιαίας ηδονής και του επιδερμικού αισθήματος καθώς και η περιθωριοποίηση κάθε πνευματικού ενδιαφέροντος επεκράτησαν τόσο γρήγορα γιατί τα γέννησε η ευημερία

των εφευρέσεων και τα καλλιέργησε η θριαμβεύουσα τηλεόραση. Κάποια στιγμή (και μάλιστα σύντομα) θα πρέπει να μετανοήσουμε λεβέντικα και να θυμηθούμε εκείνο το "Θεός των πατέρων ημών" που ακούγεται συχνά στις εκκλησίες. Μα να χάσουμε, αδερφοί μου, να χάσουμε τα παιδάκια μας (μαζί με τις ψυχές μας) για μια υπόκριση του μοντερνισμού; Γιατί πραγματικά υποκρινόμαστε τους μοντέρνους· μέσα οι καρδιές μας είναι πολύ συντηρητικές.

Τι κακό είναι άλλωστε να συντηρείς ό,τι σε παρηγορεί; Αλήθεια, ένα αθώο και ευλαβικό (και φιλότιμο) βλέμμα του παιδιού μας δεν αξίζει τον ουρανό με τ' άστρα όλα; Γιατί πληρώνουμε εκατομμύρια για να προστυχέψουμε τα παιδιά μας; Αφού τ' αποτελέσματα είναι τόσο πικρά, σε τελική ανάλυση ποιον πάμε να ευχαριστήσουμε; Και μια υστερόγραφη συμβουλή. Αυτά που λέμε τύπους στην παράδοσή μας έχουν τόσο έντονη την οσμή της ουσίας, που μόλις τα πιάσουμε, πετούνε ρίζες και βλαστούς. Δοκιμάστε τα.

Η καθιέρωση της 25ης Μαρτίου, ως ημέρα Εθνικής εορτής της Ελληνικής

«Θεωρήσαντες ότι η ημέρα της 25ης Μαρτίου είναι λαμπρά και καθ' αυτήν εις πάντα Έλληνα δια την εν αυτή τελουμένην εορτήν του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, είναι προσέτι λαμπρά και χαρμόσυνος δια την κατ' αυτήν την ημέραν έναρξιν του περί της ανεξαρτησίας αγώνος του ελληνικού Έθνους, καθιερούμεν την ημέραν ταύτην εις το διηνεκές ως ημέραν εθνικής εορτής». Σαν σήμερα, το 1838, με το διάταγμα υπ' αριθμόν 980/1838, η 25η Μαρτίου καθιερώνεται ως ημέρα εθνικής εορτής. Η εισήγηση για το διάταγμα ανήκει στον Γεώργιο Γλαράκη, γραμματέα της Επικρατείας επί των Εκκλησιαστικών, Δημοσίας Εκπαιδευσεως και Εσωτερικών. Δέκα ημέρες μετά έγινε και ο πρώτος εορτασμός της επετείου. Το ξημέρωμα της 25ης Μαρτίου 1838, κανονιοβολισμοί σήμαναν την έναρξη των εκδηλώσεων.

Μετά την επίσημη δοξολογία, στην οποία παρευρέθηκε και ο βασιλιάς Όθωνας, στους δρόμους της Αθήνας στήθηκε ένα μεγάλο γλέντι. Ο Τύπος της εποχής περιγράφει τους συμμετέχοντες ως «παίζοντες διάφορα μουσικά όργανα και ζητωκραυγώντες μετ' ενθουσιασμού». Παρά τα πενιχρά μέσα της εποχής, το βράδυ φωταγωγήθηκε με φανούς η Ακρόπολη ενώ εντύπωση στους Αθηναίους έκανε ο μεγάλος φωτεινός σταυρός που σχημάτισαν στον Λυκαβηττό νέοι με φαναράκια στα χέρια.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΠΑΛΙΚΑΡΙΑ!

"Ας μου επιτραπεί μια εικασία: ο Έλληνας που κάθισε και σκάρωσε αυτό το δημοτικό τραγούδι για τους χωριανούς του που τρέξαν στην Τριπολιτσά, αυτούς τους Σαράντα μάρτυρες είχε στο μυαλό του.

Ήταν Μάρτιος που ξέσπασε η Επανástαση, μόλις είχε γιορτάσει την μνήμη τους, κι έτσι αυθόρμητα σκάρωσε μέσα του την αναλογία. Τα ίδια έβλεπε στους πατριώτες του, τα ίδια ένοιωθε κι ο ίδιος, μάλλον ήταν κι αυτός με τους σαράντα. Την ήξερε την δική τους «ιερή τρέλα» από πρώτο χέρι, από προσωπική πείρα αιώνων μέσα στην Τουρκοκρατία. Κατάλαβαινε τον έρωτα που πύρωνε την ψυχή τους μέσα στην παγωμένη νύχτα, αυτό το πάθος που δεν έχει λόγια, αυτήν τη έκσταση, που σε κάνει ν' αφηφάς την υπεράνθρωπη πρόκληση, να φωνάζεις μέχρι να ξεψυχήσεις «δριμύς ο χειμών, αλλά γλυκύς ο Παράδεισος», «Ελευθερία ή Θάνατος», να ενθαρρύνεις τον διπλανό σου ν' αντέξει κι εκείνος, ν' αντέξεις κι εσύ.

Σαν τέτοια υπεράνθρωπη δοκιμασία την καταλάβαινε κι εκείνος την Επανάσταση, γιατί ήταν. Κι έτσι θυμήθηκε σαν όμοια την μνήμη αυτή, για να τραγουδήσει την φλόγα που έκαιγε και την δική του καρδιά, για τον Χριστό και την Πατρίδα του".

Στέλλα Ν. Αναγνώστου- Δάλλα.

Αποσπάσματα από τα Απομνημονεύματα του Στρατηγού Μακρυγιάννη.

Δεν πλουταίνει ο άνθρωπος με χρήματα μονάχα, πλουταίνει κι' από τα καλά του έργα. Τότε τους λέγω· «Και πίσου να μπούμεν, κ' εμπρός να πάμεν – ο Θεός βαίνει το χέρι του και ίσως σωθούμεν κ' εμείς κ' εκείνοι οπού είναι μέσα». Κάναμεν τον σταυρό μας, κινηθήκαμεν... Σύρε πές του, όποιος είναι αυτός οπού θα βάλη τα χρήματα, όχι αρχηγόν τον κάνω καμπούλι, διά την αγάπη της πατρίδος μου, αλλά όπου κατουράγη να μου δίνη να πίνω εγώ το κάτρο· το κάνω αυτό και του το δίνω ενγράφως. Θέλουν την

αλήθεια, κι' όποιος την ειπή κιντυνεύει. Αλήθεια, αλήθεια, πικριά οπού είσαι! Μου λέγει, ένα θα σας βλάψη εσάς, το κεφάλαιον της θρησκείας, οπού είναι αυτείνη η ιδέα 'σ εσάς πολύ τυπωμένη.(...) Όλο οι αγωνισταί· όλο από ' κείνους οπού βάστηξαν τη θρησκεία τους τόσους αιώνες με τους Τούρκους- και τους κάναν τόσα μαρτύρια και την βάσταξαν· κι λευτέρωσαν και την πατρίδα τους αυτείνοι με την θρησκεία του, οπού ήταν πεντακόσιοι Τούρκοι εις τον αριθμόν κ' αυτείνοι ένα και χωρίς τ' αναγκαία του πολέμου και την μάθησιν οι περισσότεροι· και τ' άρματα

τους δεμένα με σκινιά. Και η πίστη εις τον Θεόν- λετέρωσαν τη πατρίδα τους.(...)ότι χωρίς αρετή και θρησκεία δεν σκηματίζεται κοινωνία, ούτε βασιλειον. -Του λέγω, οχτρούς αν τους έκαμα, δε λυπώμαι, ότι κακό κανενού δεν έκαμα διά το νιτερίσιον μου. όταν μου πειράζουν την πατρίδα μου και θρησκεία μου, θα μιλήσω, θα ενεργήσω κι' ότι θέλουν ας μου κάμουν.

Ξέρετε πότε να λέγη ο καθείς «εγώ»; Όταν αγωνιστή μόνος του και φκειάση, ή χαλάση, να λέγη εγώ· όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκειάνουν, τότε να λένε «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» κι' όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να μάθωμεν γνώση, αν θέλωμεν να φκειάζωμεν χωριόν, να ζήσωμεν όλοι μαζί.

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου

Η εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου είναι Δεσποτικοθεομητορική εορτή. Αυτό σημαίνει ότι είναι Δεσποτική επειδή αναφέρεται στον Δεσπότη Χριστό, ο οποίος συνελήφθη στην γαστέρα της Θεοτόκου, και θεομητορική εορτή επειδή αναφέρεται στο πρόσωπο εκείνο που συνετέλεσε στην σύλληψη και την ενανθρώπιση του Λόγου του Θεού, δηλαδή την Παναγία. Η Θεοτόκος Μαρία έχει μεγάλη αξία και σπουδαία θέση στην Εκκλησία, ακριβώς γιατί ήταν το πρόσωπο εκείνο που περίμεναν όλες οι γενεές, και αυτή έδωσε στον Λόγο του Θεού την ανθρώπινη φύση. Έτσι, το πρόσωπο της Θεοτόκου συνδέεται στενά με το Πρόσωπο του Χριστού. Και η αξία της Παναγίας δεν οφείλεται μόνον στις αρετές της, αλλά κυρίως στον καρπό της

κοιλίας της. Όταν κάνουμε λόγο για τον Χριστό δεν μπορούμε να αγνοήσουμε αυτήν που του έδωσε σάρκα, και όταν κάνουμε λόγο για την Παναγία, αναφερόμαστε ταυτόχρονα και στον Χριστό, γιατί από Αυτόν αντλεί Χάρη και αξία. Αυτό φαίνεται καθαρά στην ακολουθία των Χαιρετισμών, στην οποία υμνείται η Θεοτόκος, αλλά πάντοτε εν συνδυασμό με το ότι είναι μητέρα του Χριστού: «Χαίρε ότι υπάρχεις βασιλέως καθέδρα, χαίρε ότι βαστάζεις τον βαστάζοντα πάντα». Η λέξη «ευαγγελισμός» αποτελείται από δύο επί μέρους λέξεις, ήτοι εὐ και αγγελία, και δηλώνει την καλή είδηση, την καλή αγγελία. Πρόκειται για την πληροφορία που δόθηκε δια του αρ-

χαγγέλου ότι ο Λόγος του Θεού θα ενανθρωπήσει για την σωτηρία του ανθρώπου. Ουσιαστικά πρόκειται για την εκπλήρωση της υποσχέσεως του Θεού, που δόθηκε μετά την πτώση του Αδάμ και της Εύας (βλ. Γεν. γ', 15), η οποία λέγεται πρωτευαγγέλιο. Γι' αυτό, η πληροφορία της ενανθρωπήσεως του Λόγου του Θεού είναι η μεγαλύτερη είδηση μέσα στην ιστορία.

Η καλή αγγελία, το ευαγγέλιο, ο ευαγγελισμός είναι διόρθωση των γεγονότων που έγιναν στην αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου, στον αισθητό Παράδεισο της Εδέμ. Εκεί από γυναίκα άρχισε η πτώση και τα αποτελέσματά της, εδώ από γυναίκα άρχισαν όλα τα αγαθά. Έτσι, η Παναγία είναι η νέα Εύα. Με αυτόν τον τρόπο διορθώθηκε το σφάλμα του Αδάμ και της Εύας.

Ευαγγελισμός της Θεοτόκου του μακαριστού Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αυγουστίνου Καντιώτου

Τμήμα όμιλίας, η όποια έγινε στον ι. ναό Αγ. Χαραλάμπους Πολυγώνου ή Πεδίου του Άρεως την 25-3-1962.

«ΣΗΜΕΡΑ, αγαπητοί μου, είναι ιερά ημέρα, διπλή εορτή. Είναι διπλός ο ευαγγελισμός που πανηγυρίζουμε. Ο ένας, ο πρώτος και αιώσιμος ευαγγελισμός, είναι ότι η Αγία Τριάς αποφάσισε τη σωτηρία του ανθρώπινου γένους, και Εκείνος που δεν τον χωρούν οι ούρανοι ήλθε και σκηνώσε στα σπλάγχνα της Παναγίας· ο Υιός του Θεού έγινε Υιός της Παρθένου, για να άνυψώσει τον πεσμένο άνθρωπο. Το άλλο θαύμα είναι, ότι τέτοια αγία μέρα διάλεξαν οι πρόγονοί μας για να διακηρύξουν στον κόσμο ότι αποφάσισαν να ζήσουν ελεύθεροι.

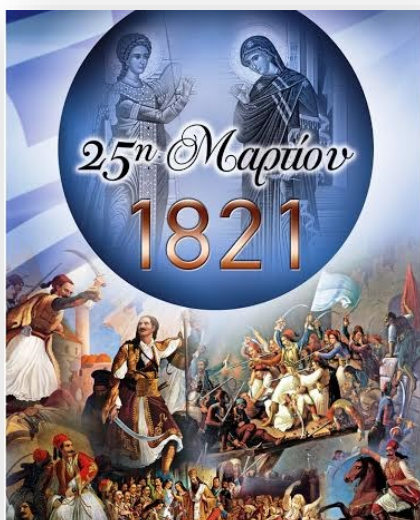
Και τα δύο αυτά είναι θαύματα, με τα οποία ο Χριστός έδειξε ότι ζή και βασιλεύει, και η βασιλεία του είναι ακατάλυτη, όπως ακούσαμε στην Προφητεία του σημερινού ευαγγελίου. Και μόνο τα

λόγια αυτά να κρατήσουμε, που οι άγιοι πατέρες τα συμπεριέλαβαν και στο Σύμβολο της πίστεως(άρθρ. 7), είναι αρκετά να αποδείξουν ότι η πίστι μας είναι αληθινή, ότι ο Χριστός μας είναι Θεός. Ω αδελφοί μου, πόση χαρά πρέπει να νιώθουμε που ανήκουμε κ' εμείς στην Αγία Εκκλησία του Χριστού! Δεν είναι η πίστι μας ένα ψέμα, ένας θρύλος, ένα ποίημα, μια φιλολογία· είναι πραγματικότητας, η πιο μεγάλη πραγματικότητας. Ναι, ανήκουμε στη βασιλεία του Χριστού, και την ποθούμε. «Ελθέτω η βασιλεία σου», λέμε κάθε φορά στο «Πάτερ ημών»(Ματθ. 6,10).

Όλοι, μικροί και μεγάλοι, παρακαλούμε να έρθει η βασιλεία του Χριστού. Αλλά για να έρθει, χρειάζεται και κάτι άλλο. Διότι πρέπει να ομολογήσουμε ότι η βασιλεία αυτή, που είναι ένα όραμα, μια ελπίδα, μια προσδοκία, τώρα βρίσκεται ακόμα στα χείλη μόνο των ανθρώπων.

Ο Χριστός όμως δεν πρέπει να είναι απλώς στα χείλη μας· πρέπει να είναι πραγματικός βασι-

λιάς και Κύριος. Από τα χείλη πρέπει να πάει στην καρδιά μας. Σήμερα, τέτοια αγία ημέρα, που εορτάζουμε και οι καρδιές μας είναι γεμάτες εύγνωμοσύνη για τα εξαισία αυτά γεγονότα και για την εθνική μας παλιγγενεσία, εάν θέλουμε πραγματικά να συνεχίσουμε την πορεία μας και να υπάρχη η πατρίδα και να αναπνέουμε ελεύθεροι κ' εμείς και οι απόγονοί μας και να μη σβήση το έθνος αυτό, σήμερα ένα εύχομαι· να υποταχθούμε στον βασιλέα Χριστό. Αυτός είναι ο ήλιος, η ελπίδα, «ο Κύριός μας και ο Θεός μας» (Ιω. 20,28). Και θα 'ρθη ημέρα που θα γονατίσουν όλοι εμπρός του και «πάσα γλώσσα» θα ομολογήσει και θα πη· «Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν» Χριστός στα χείλη και τη γλώσσα, Χριστός στην καρδιά. Χριστός στο σπίτι, Χριστός στο σχολείο, Χριστός στην αγορά, Χριστός στο εμπόριο. Χριστοκρατία, ό,τι θέλει ο Χριστός, όχι ό,τι θέλουμε εμείς, όχι ό,τι θέλουν οι κυβερνήτες, όχι ό,τι θέλουν οι λαοί και οι ὄχλοι. »

Λύσε το σχοινί...

Η ιστορία μιλάει για έναν ορειβάτη, ο οποίος θέλησε να ανεβεί το ψηλότερο βουνό. Ξεκίνησε, λοιπόν, την περιπέτεια του μετά από πολλά χρόνια προετοιμασίας. Όμως, επειδή ήθελε τη δόξα μόνο για τον εαυτό του αποφάσισε να σκαρφαλώσει το βουνό μόνος. Η νύχτα, λοιπόν, έπεσε βαριά και ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτα. Όλα ήταν μαύρα. Μηδενική ορατότητα. Το φεγγάρι και τα άστρα είχαν καλυφθεί από σύννεφα.

Καθώς ο άνδρας ανέβαινε και απείχε λίγα μόνο μέτρα από την κορυφή του βουνού, γλίστρησε και έπεσε στο κενό με μεγάλη ταχύτητα. Ο ορειβάτης πού το μόνο πού έβλεπε καθώς έπεφτε ήταν μαύρες κουκίδες, είχε την τρομερή αίσθηση της βαρύτητας να τον τραβά. Συνέχισε να πέφτει... και

σε εκείνες τις στιγμές του μεγάλου φόβου ήρθαν στο μυαλό του όλα τα καλά και τα άσχημα επεισόδια της ζωής του. Σκεφτόταν, τώρα, το πόσο κοντά στο θάνατο ήταν, όταν ξαφνικά ένιωσε το σκοινί πού ήταν δεμένο στη μέση του να τον τραβά δυνατά. Το σώμα του ορειβάτη κρεμόταν πλέον στον αέρα. Μόνο το σκοινί τον κρατούσε ζωντανό. Εκείνη τη στιγμή της αμηχανίας και καμιάς άλλης επιλογής, φώναξε:

- Θεέ μου, βοήθησε με!

Ξαφνικά, μια βαθιά φωνή προερχόμενη από τον ουρανό απάντησε:

- Τί θέλεις να κάνω;

-Σώσε με, Θεέ μου!

- Αληθινά, νομίζεις ότι μπορώ να σε σώσω;

- Βέβαια, πιστεύω ότι Εσύ μπορείς!

- Τότε, κόψε το σχοινί που

είναι δεμένο στη μέση σου... Η ομάδα διάσωσης, την άλλη μέρα, είπε ότι ένας ορειβάτης βρέθηκε πεθαμένος, παγωμένος και το σώμα του κρεμόταν από ένα σκοινί. Τα χέρια του κρατούσαν σφιχτά το σκοινί ΜΟΝΟ 3 μέτρα μακριά από τη γη... Κι εσύ; Εγώ; Όλοι μας; Πόσο κολλημένοι είμαστε στο σκοινί μας, σε κάθετι που μας κρατά δεσμιους; Ποτέ μην αμφισβητήσεις όσα είναι από τον Θεό. Ποτέ δεν θα πρέπει να λες ότι σε έχει ξεχάσει ή σε έχει εγκαταλείψει. Ποτέ μη νομίζεις ότι δεν σε φροντίζει. Θυμήσου ότι σε κρατάει πάντα με το χέρι Του και η επιλογή να απλώσεις το δικό σου χέρι ανήκει σε εσένα.

Ο βασιλιάς και τα σκυλιά

Ο βασιλιάς μιας κοινότητας είχε δέκα άγρια σκυλιά. Τα χρησιμοποιούσε για να βασανίζει και να τρώνε όποιον από τους υπηρέτες του έκανε λάθος.

Ένας από τους υπηρέτες έδωσε μια γνώμη που ήταν λάθος, και δεν άρεσε καθόλου στον βασιλιά.

Διέταξε λοιπόν να ρίξουν τον υπηρέτη στα σκυλιά. Ο υπηρέτης είπε: «Σε υπηρέτησα δέκα χρόνια, και μου το ξεπληρώνεις έτσι; Παρακαλώ δώστε μου δέκα μέρες πριν με πετάξετε σε αυτά τα σκυλιά!» Ο βασιλιάς συμφώνησε.

Εκείνες τις δέκα μέρες, ο υπηρέτης πήγε στον φύλακα που προσέχει τα σκυλιά και του είπε ότι θα ήθελε να εξυπηρετήσει τα σκυλιά για τις επόμενες δέκα ημέρες. Ο φύλακας ήταν μπερδεμένος αλλά συμφώνησε, και ο υπηρέτης άρχισε να ταΐζει τα σκυλιά, να τα καθαρίζει, να τα κάνει μπάνιο και να τους παρέχει κάθε είδους άνεση.

Όταν τελείωσαν οι δέκα ημέρες, ο βασιλιάς διέταξε να ρίξουν τον υπηρέτη στα σκυλιά για την τιμωρία του. Όταν τον έριξαν μέσα, όλοι μείναμε έκπληκτοι βλέποντας τα λυσσασμένα σκυλιά να γλείφουν τα πόδια του υπηρέτη!

Ο βασιλιάς, μπερδεμένος με αυτό που έβλεπε, είπε, «Τι συνέβη στα σκυλιά μου;»

Ο υπηρέτης απάντησε, «Υπηρέτησα τα σκυλιά μόνο για δέκα ημέρες, και δεν ξεχάσαν την υπηρεσία μου. Κι όμως σε υπηρέτησα για δέκα ολόκληρα χρόνια και τα ξεχάσες όλα, στο πρώτο μου λάθος!».

Ο βασιλιάς κατάλαβε το λάθος του και διέταξε να αφεθεί ελεύθερος ο υπηρέτης.

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
Στυλιανού Γκύζη
Συνεργάτης Ιδρύματος Νεότητας
και Οικογένειας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
2106401469 / 6977387010
antoniosbezaz@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα
Νέων και Πνευματικών Τέκνων
ISSN:2732-8953

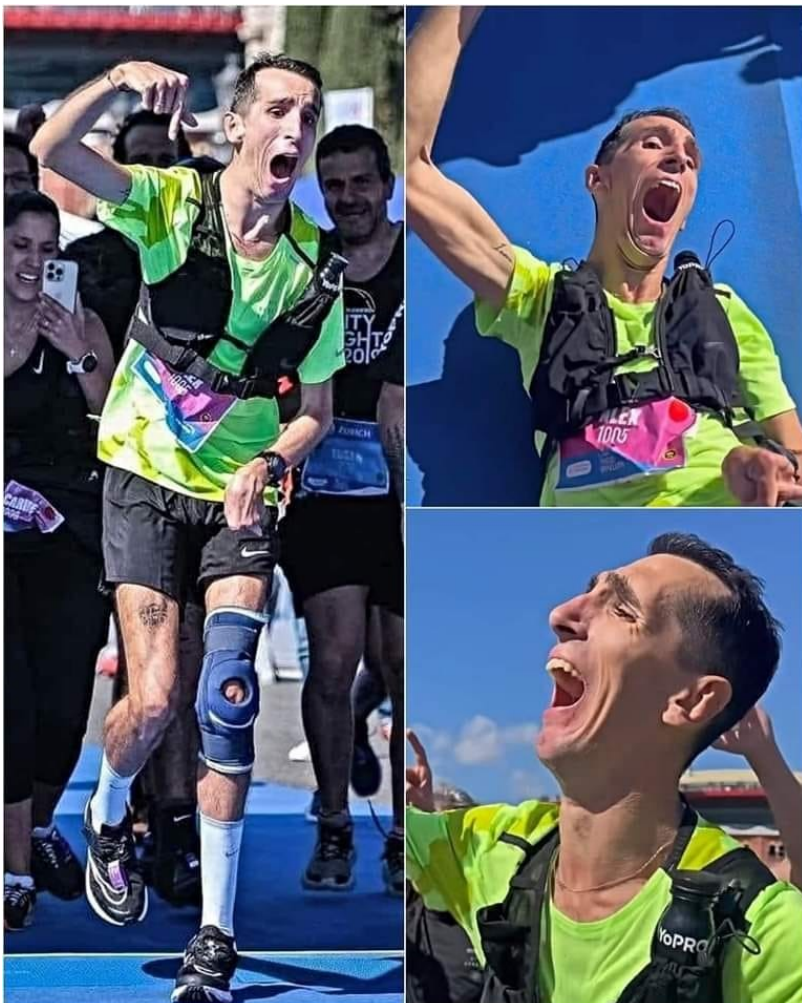
«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

[κάνε κλικ στον σύνδεσμο](#)

Μπορώ να το κάνω αυτό.

Στις 19 Μαρτίου, ο Άλεξ Ρόκα Καμπίγιο, έγινε ο πρώτος δρομέας στην ιστορία με με 76% αναπηρία που τερματίζει σε έναν μααραθώνιο!

Ο Καμπίγιο είναι ένας Ισπανός δρομέας ο οποίος από την ηλικία των έξι μηνών πάσχει από εγκεφαλική παράλυση εξαιτίας εγκεφαλίτιδας.

Μετά την επιτυχία του, έστειλε το μήνυμα του στη νοηματική γλώσσα: «Όποιος έχει έναν στόχο, με θυσίες, στάση και ομαδική δουλειά μπορεί να τον πετύχει. Αποφάσισα να τρέξω στον Μαραθώνιο της Βαρκελώνης, ώστε οι άνθρωποι που φοβούνται ή δεν μπορούν να πετύχουν αυτόν τον στόχο να με δουν να περνάω τη γραμμή τερματισμού ενός μααραθωνίου και να πουν στον εαυτό τους: Μπορώ να το κάνω αυτό».